

ŠV. DVASIOS UGNIS (JN 20, 19-23)

Brangieji, švenčiame Sekmines. Ką ši iškilmė mums reiškia?

Jėzus, keliaudamas į Jeruzalę, savo mokiniams pasakė: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49). Šie žodžiai išsipildo per Sekmines, tradicinę žydų šventę, Bažnyčioje tapusią iškiliausia Šventosios Dvasios švente: „Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai <...>. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2, 3–4). Šventąją Dvasią, tikrąją ugnį, į žemę atnešė Kristus. Jis nevogė jos iš dievų, kaip, anot graikų mito, padarė Prometėjas, bet pats tapo „Dievo dovanos“ perteikėju. Jis parodė meilę iki galo, iki mirties ant kryžiaus.

Mes visada esame gundomi įgyti kuo daugiau galios ir naudotis ja pagal savo valią. Galia irgi yra „ugnis“, kurią daugelis nori turėti, todėl dažnai jėga ją grobia. Popiežius Benediktas XVI pastebi, kad imdami kontroliuoti kosmoso energiją – „ugnį“, žmonės tarsi pretenduoja tapti dievais ir trokšta perkeisti pasaulį, neigdami visatos Kūrėją. Žmogus nebenori būti Dievo paveikslu, jis nori matyti save visatos centre – būti autonomiškas ir laisvas, ir pats spręsti, kas yra gera ir kas bloga. Čia verta prisiminti Sūnaus paklydėlio istoriją iš Evangelijos pagal Luką. Jaunesnysis sūnus siekė geresnio gyvenimo, manė atrasiąs save palikdamas tėvo namus. Jaunėlio rankose „ugnis“ ir jos teikima galia virsto grėsme: ji sugriovė jo paties gyvenimą. Neatsakingai naudodamiesi galia galime sunaikinti gyvybę ir pačią žmoniją. Akivaizdus pavyzdys yra nacių ir komunistų įvykdyti nusikaltimai prieš žmogiškumą. Paminėtinos Hirošimos ir Nagasakio tragedijos, neregėtu mastu pasėjusios mirtį. Šie ir panašūs įvykiai lieka amžinu įspėjimu apie netinkamai panaudotą „ugnį“.

Energija, kurią Jėzus mums atnešė – tai meilės galia. Tik jos dėka galime atleisti vieni kitiems, gydyti praeities žaizdas, griauti tai, kas mus skiria vienus nuo kitų. Ir Apaštalų darbuose, ir šioje evangelijoje pabrėžiama, kad Jėzaus dovanota ugnis suvienija. Skirtingų kultūrų ir kalbų žmonės ima vieni kitų klausytis ir vieni kitus suprasti. Dvasia suvienija tuos, kurie buvo atskirti. Jėzaus atnešta ugnis nepadaro mūsų vienodais, bet suvienija mus mūsų skirtingumuose, moko gerbti kitoniškumus, kuriuos vieni kituose pastebime. Tokios dvasios ir „ugnies“ ypač reikia pasaulio politikams, kad rastų bendrą kalbą svarbiais klausimais ir priimtų geriausius sprendimus, lemiančius visų mūsų ir pasaulio ateitį.

Taigi Dievo Dvasios „ugnis“ pasireiškia tuo, kad, būdami netobuli, nuodė-mingi, silpni ir klystantys, galime sugyventi.

Būkime palytėti Šventosios Dvasios „ugnies“! Jos „ugnis“ sukelia kančią, nes ji neatsiejama nuo kryžiaus slėpi-nio. Ji atėjo po Jėzaus mirties ir prisikėlimo.

Todėl melskime: *Ateik, Šventoji Dvasia! Įžiebk mumyse savo meilės ugnį!* Žinome, jog tai drąsi malda, kuria prašome būti palytėti Dievo liepsnos; tačiau pirmiausia žinome, kad ši liepsna – ir tik ji – turi galios mus perkeisti, suvienyti, padaryti panašiais į Kristų. Mums reikia Šventosios Dvasios ugnies, nes tik Meilė pajėgi priešą paversti draugu.

T. Vytautas Sadauskas SJ